

Copyright © 2013 by Kimberly McCreight

Published in agreement with Marly Rusoff & Associates,
Inc. of Bronxville, NY, USA

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orică asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © tugolukof | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCCREIGHT, KIMBERLY

Reconstituind-o pe Amelia / Kimberly McCreight; trad.
din limba engleză de Laura Nureldin. —București :
Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-182-1

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

Kimberly McCreight

RECONSTITUIND-O PE AMELIA

Traducere din limba engleză de
LAURA NUROLDIN

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2018

doar o astăzi ceea ce să nu mai este în vîrstă,
nu se poate să nu creză că el îl poate să
țină în următoarele ani și să devină un membru al
“clubului” al genialilor scriitori români din nouă
săptămâni. Înțelegem că nu este
căciuță să spui că

gRaCeFULLY

5 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat“ pe urbandictionary.com.
Nu fi o statistică.

Hei, distrușilor!

Ah, începutul unui nou an școlar. Si iată-mă înapoi, cu toate căcaturile care nu-s potrivite pentru tipar...

Așa că, în timp ce voi o lălăiați așteptând să treacă vara în Southampton, sau în Nantucket, sau în sudul Franței, perfecționându-vă jocul de tenis sau ritmul la pas de deux, sau antrenându-vă pentru primul vostru maraton, sau scufundați în cel mai recent campionat de șah, eu mi-am petrecut vara urmărind fiecare mișcare a corpului nostru profesional. Domnul Zaritski a mers la UC Berkeley să predea la o tabără de vară pentru copiii super deștepți. Umblă vorba că părinții au cerut să fie concediat din a doua săptămână pentru că PUȚEA. Doamna Pearl și-a tras un latino lover și a învățat să danseze la bară în Miami. Glumesc. Nu s-a combinat cu nimeni, normal. Cine-ar vrea să se culce cu ea?

Ah, plus adorabilul și deliciosul domn Woodhouse. Cine n-ar fi vrut să-l vadă într-o pereche de slipi pe undeva? Din păcate, nu se știe pe unde a umblat în aceste luni toride, deși am auzit din sursă sigură că ar fi petrecut un weekend prelungit în brațele dragii noastre profe de engleză, Liv. Pentru asta, bravo lui!

Cât despre voi, o să fac un rezumat al verii pe măsură ce se vor aduna informațiile în zilele următoare – chiar vă rog să mi le

Libris po
Respect pentru romani scrisi

trimiteți pe adresa gracefullyblog@gmail.com. Pentru că iată-ne în față și încă unui an în care fiecare ratat are șansa să fie cool, iar copiii grasi ar putea slăbi.

Plus vechile întrebări: oare adorabila și micuța Dylan va mărturisi, în sfârșit, cu cine și-o trage? Oare Heather și Rachel vor recunoaște că și-o trag între ele? Oare Zadie va reuși să stea departe de pușcărie suficient cât să termine liceul? Cu care fată dintr-a douășpea o să se culce prima oară bunăciumea aia de boboc pe nume Carter? Și cine este acest Ian Greene? Să fie, oare, aşa de mega bun cum îl arată pozele din catalogul sportiv? Slabe șanse, spune instinctul meu. Da' voi o să aflați primii.

Între timp, aveți grija ca pantofii dia noi să vă lucească la fel de tare ca zâmbetul. Și puneți-vă centurile. O să fie un trip dat dracului...

Amelia

14 SEPTEMBRIE, 7:37 AM

AMELIA

când ai știut?

BEN

ce să știu?

AMELIA

că-ți plac băieții?

BEN

nush, cred că am știut dintotdeauna

AMELIA

n-ai cum

BEN

e adevărat, pe bune

AMELIA

și le-ai zis tuturor pur și simplu

BEN

cam aşa; cui îi pasă ce crede lumea

AMELIA

nu pot să-mi imaginez cum e să fii atât de sigur despre ceva.
sau atât de curajos

BEN

s-ar putea să te surprinzi

AMELIA

nop

BEN

ești mai puternică decât crezi

AMELIA

ha ha. când o să stăm de vb pe bune?

AMELIA

știi ce vreau să zic

BEN

s-ar putea să vin la NY în câteva săptămâni; tata merge într-o călătorie de afaceri

AMELIA

și aș putea să te văd?

BEN

clar

AMELIA

OMG! pe bune? abia aştept!!!

Kate

24 OCTOMBRIE

Kate știa că Victor nu e mulțumit, chiar înainte să ridică ochii din notițele ei și să vadă cum furia i se așternea pe față ca un nor greu. În cameră era liniște, toată lumea – cinci avocați de la Slone&Thayer și zece de la Associated Mutual Bank – aștepta ca el să spună ceva. Însă Victor se lăsa pe spătarul fotoliului directorial, cu mâinile împreunate cuminte în poală. Cu părul lui gri-zonant și costumul croit perfect, era arătos și demn, în ciuda evidenței sale enervări. În toată această liniște stâjenitoare, lui Kate îi chiorăi stomacul. Își drese glasul și se foi pe scaun, sperând că n-a auzit-o nimeni. Fusese prea stresată ca să mănânce. Desigur, era ședință, dar mai era și discuția incomodă pe care se pregătea s-o poarte cu Amelia. Discuția nu mai avusese loc. Amelia plecase la școală zâmbind și făcându-i veselă cu mâna, iar Kate întârziase la muncă și, pe deasupra, trebuia să se lupte cu un exces de adrenalină nefolositară. Kate aruncă o privire melancolică spre însiruirea nesfârșită de chifle, fructe și dulciuri aşezată pe comoda din sala de conferințe. Dar când conduci o întâlnire cu clientul și îi ții locul lui Jeremy Firth, preaiubitul șef al departamentului Litigii de la Slone&Thayer, nu poți să te ridici în mijlocul discuțiilor și să te servești cu o gustare.

— Sper că realizezi — spuse Victor, arătând spre Kate — că dacă ne conformăm acestei citații, orice obiecții ulterioare sunt lovite de nulitate.

— Îți înțeleg frustrarea, Victor, spuse Kate calm. Dar Comisia de Supraveghere are dreptul să...

— Are dreptul? sări Victor. E mai degrabă exces de zel.

Kate îi susținu privirea lui Victor, privire care căpătase o duritate arzătoare. În acest moment, cea mai mică ezitare i-ar fi fost fatală. Cu siguranță, Victor ar fi cerut să-l vadă pe Jeremy și, deși Kate era partener în firmă, era partener junior. Era musai să rezolve această chestiune de una singură.

— Și valoarea? Asta nu...

Înainte ca Victor să-și termine ideea, telefonul din sala de conferințe sună și îi făcu pe toți să tresără. Rebecca, asociatul junior, se repezi să răspundă, iar Victor se întoarse spre Kate.

— Vreau ca obiecțiile noastre să fie incluse în dosarul oficial. Mai vreau și un buget pentru tot balamucul asta, înainte ca cineva să deschidă fie și o singură cutie cu documente. Faceți asta și o să vă primiți colecția de documente, de acord?

De parcă profiturile firmei ar ajunge în buzunarele lui Kate. De fapt, singurul lucru pe care îl primea ea era aprecierea lui Jeremy. Bine, nici asta nu era puțin lucru. Conta mult să fii unul dintre discipolii favoriți ai lui Jeremy.

— Absolut, Victor, spuse Kate. Vom face tot posibilul să...

— Scuză-mă, Kate, spuse o voce chiar la urechea ei.

Când Kate ridică privirea, o văzu pe Rebecca, însăpmântată de faptul că fusese nevoită să-o întrerupă.

— Scuze, dar la telefon e secretara ta. Zice că ai un apel la care trebuie să răspunzi.

Kate simți că se înroșește. Să răspundă unui apel în mijlocul unei întâlniri cu Victor era mai rău decât să înhăte o chiflă. Secretara lui Kate, Beatrice, n-ar fi întrerupt genul astă de întâlnire, dar își luase liber pentru că se simtea rău. Kate îi spusese celei care o înloucia să nu o deranjeze decât dacă era vreo urgență extremă, dar fata avea o privire atât de pierdută, încât Kate era convinsă că e drogată. Din păcate, nu putea nici să refuze apelul. Kate aștepta vești de la biroul unui judecător despre ordinul de restricție pe care îl solicitase pentru un alt client.

— Scuzați-mă un moment, vă rog. N-o să dureze mult, spuse Kate, prefăcându-se că această întrerupere era cumva planificată.

Sala rămase tacută când ea se îndreptă spre telefon. Simțea privirile tuturor așintite asupra ei. Din fericire, când apăsa pe butonul de *hold* care pâlpâia, în spatele ei conversația se animă din nou. Asociații lui Victor râdeau slugarnic, probabil la vreo glumă de-a lui.

— Kate Baron la telefon.

— Da, domnișoară Baron, spuse femeia de la celălalt capăt. Sunt doamna Pearl, directorul executiv de la Grace Hall.

Un apel la care trebuie să răspundă. Cum de nu-i treacuse prin minte că era ceva legat de fica ei?

— Amelia e bine?

Inima i-o luă la goană.

— Da, da, e bine, spuse doamna Pearl, ușor agasată. Dar a avut loc un incident. Amelia a fost exmatriculată pentru trei zile, iar decizia trebuie pusă în practică de îndată. Trebuie să veniți să semnați că ați luat la cunoștință și să-o duceți acasă.

— Exmatriculată? Cum adică?

Amelia nu făcuse nicio boacănă în toată viața ei. Profesorii spuneau despre ea că e o adeverată încântare – isteață, creativă, atentă, concentrată. Excela la sport și era implicată în toate activitățile extrașcolare cu putință. Odată făcuse voluntariat o lună la CHIPS, o cantină socială din zonă, și mereu contribuia la evenimentele organizate de școală. Exmatriculată? Nu, nu Amelia. În ciuda programului de lucru extrem de încărcat, Kate își cunoștea fiica. *Chiar* o cunoștea. Trebuie să fi fost o greșeală.

— Da, Amelia a fost exmatriculată pentru trei zile, repetă doamna Pearl, ca și cum asta ar fi explicat și de ce. Din motive evidente, nu o putem preda decât unui părinte sau tutore legal. E vreo problemă, domnișoară Baron? Nu puteți veni s-o luați? Știm că lucrează în Manhattan și că tatăl Ameliei nu este disponibil. Dar, din păcate, politica școlii e politica școlii.

Kate încercă să nu adopte o atitudine defensivă. Nici măcar nu-și dădea seama din vocea doamnei Pearl dacă aceasta o judeca. Dar, de-a lungul anilor, Kate își avu-se parte de întrebări incomode, priviri întrebătoare și dezaprobară prost mascate. Propriii ei părinți încă păreau să considere că decizia ei de a duce la termen sarcina ne-programată era o formă extremă și depravată de nebunie criminală. Cu siguranță, acea decizie nu-i stătea în caracter. Toată viața ei, Kate făcuse exact ce trebuia, când trebuia, în toate situațiile; mai puțin în cazul bărbaților. Adevărul era că, în privința acestora, rațiunea lui Kate fusese mereu puțin slăbită. Nu-i fusese ușor să decidă să păstreze copilul, totuși; dar nici nu-și regreta alegerea.

— Ajung acum, imediat. Dar îmi puteți spune măcar ce...

Kate făcu o pauză, când avocatul din ea realiză brusc

că trebuia să-și aleagă cu grijă cuvintele. Nu avea de gând să recunoască vinovăția fiicei ei.

— De ce anume este acuzată Amelia?

— Mă tem că aspectele disciplinare nu pot fi discutate la telefon, spuse doamna Pearl. Există anumite reguli de confidențialitate, anumite proceduri pe care trebuie să le respectăm. Sunt sigură că întelegeți. Domnul Woodhouse, directorul, vă poate da toate detaliile când ajungeți. Adică, mai exact, în cât timp?

Kate își privi ceasul.

— Voi fi acolo în douăzeci de minute.

— Dacă mai repede nu se poate..., spuse doamna Pearl, dar tonul ei lăsa de înțeles că ar fi zis ceva mult mai puțin amabil. Presupun că e în regulă așa.

Douăzeci de minute fusese o exagerare. Victor protestase zgomotos când Kate încercase să scurteze întâlnirea. În final, fusese nevoie să-l sune pe Jeremy.

— Nu-mi place să fac asta, îi spusese ea în holul din fața sălii de conferințe.

Și chiar nu-i plăcea că trebuia să plece. Era ceva ce Daniel – fostul ei coleg de la Facultatea de Drept, de mult divorțat și fără copii – nu ar fi făcut niciodată, nici dacă ar fi avut hemoragie internă.

— ...dar m-au sunat de la școala Ameliei. Trebuie să merg s-o iau.

— Nicio problemă. De fapt, tocmai m-ai salvat de la întâlnirea cu Vera și meșterii de la apartamentul cel nou. Aș alege oricând o întâlnire de afaceri cu Attila Hunul în locul conversațiilor despre pereți portanți, spuse Jeremy, cu zâmbetul caracteristic.

Bărbatul își trecu o mână prin părul încăruncit timpuriu. Era înalt și arăta bine și, ca de obicei, elegant,

— E totul în regulă?

— Nu știu, spuse Kate. Se pare că Amelia a făcut o boacăna, ceea ce n-are sens. Ea nu face boacăne.

— Amelia? Sunt gata să-i cânt osanale în recomanda-rea pentru programul de vară de la Princeton, aşa că s-ar putea să nu fiu obiectiv, însă nu prea-mi vine a crede ce spui.

Jeremy puse o mână pe umărul lui Kate, s-o consol-eze, și zâmbi din nou.

— Știi cum sunt școlile astea particulare. Întâi acuză, apoi pun întrebări. Orice s-ar fi întâmplat, sunt sigur că există o explicație rațională.

Brusc, Kate se simți puțin mai bine. Așa era Jeremy, mereu întruchiparea desăvârșită a empatiei. Și părea sin-cher, chiar și pentru Kate, care ar fi trebuit să știe că nu-i neapărat așa.

— Victor nu e prea încântat, spuse ea, arătând spre ușa închisă a sălii de conferințe. Am senzația că te cam arunc în groapa cu lei.

— Nu-ți face probleme, zise Jeremy și dădu nepăsă-tor din mână.

Omul ăsta putea să lucreze până-n zori, să meargă la tribunal să susțină o cauză pierdută în fața unui adver-sar agitat și a unui client nemulțumit, și toate astea fără ca aerul de suntem-cu-toții-prietenii să-l părăsească vreo secundă.

— Pot să-i fac față lui Victor Starke. Tu du-te și ocu-pă-te de Amelia, mai zise el.

Kate alese metroul, ca să evite traficul din centru, dar tot era într-o întârziere de patruzeci și cinci de minute când trenul numărul 2 se opinti într-o oprire inexplicabilă

exact înainte de strada Nevins. Cu o întârziere de cincizeci, poate chiar cincizeci și cinci de minute, aşa avea să ajungă la Grace Hall. Asta cu puțin noroc. Cu siguranță, școala avea să considere drept un semn că nu era un părinte bun. Mamă întârziată, copil abandonat. Era o concluzie evidentă.

Și cu cât se gândeau mai mult, cu atât Kate era mai convinsă de faptul că Amelia era acuzată de ceva grav. Grace Hall se mândrea că era o școală liberală, deschi-să la minte, centrată pe elevi. Fondată cu două sute de ani în urmă de un grup de intelectuali din New York – dramaturgi, artiști și politicieni –, școala era ridicată în slăvi pentru cursurile excelente și pentru inegalabilul program de arte. Deși era menționată la rând cu vecheia gardă a școlilor particulare din Manhattan – Dalton, Collegiate, Trinity –, Grace Hall era în Brooklyn, aşa că avea un pedigree mai boem. În consecință, școala repudiase manualele și testele standardizate, în favoarea învă-țării experiențiale. Având în vedere lipsa de reguli stricte a acestei școli, Kate nu-și putea imagina ce putea face un elev ca să fie exmatriculat.

Dintr-o dată, trenul șuieră și țășni în față câțiva me-tri, înainte să se opreasă din nou, abrupt. Kate se uită la ceas. O întârziere de cel puțin o oră și cinci minute. Și mai erau încă patru stații. *Fir-ar al naibii*. Întârzia mereu, peste tot. Se ridică și merse lângă ușă; începea să aibă vagi îndoieri.

În ultima vreme, Amelia păruse distrasă, chiar cu toane. Avea cincisprezece ani, iar toanele făceau parte din peisajul adolescenței, însă părea să fie vorba despre ceva mai mult. S-ar fi zis că explicația oferită de Kate la întrebarea ei cu de ce nu avea un tată – că, după o uni-ca și scurtă întâlnire, el plecase să le predea copiilor din

Ghana și nu se mai întorsese – nu mai ținea. Mai era și momentul din dimineață precedentă, când Amelia ceruse să participe la programul ăla absurd, un semestru în străinătate.

— Mamă, nu poți să stai și să mă ascultă și pe mine *un minut?*

Cu brațele încrucișate, Amelia se rezemase de blatul din bucătărie. Cu părul lung și blond căzându-i în valuri peste umeri și cu ochii ei magici – unul albastru, celălalt căprui – care străluceau în lumina caldă a dimineții, Amelia fi păruse mult mai matură și mai înaltă decât cu doar o zi în urmă. Cu pomeții înalți moșteniți de la Kate și cu fața în formă de inimă, Amelia era o fată frumoasă. Acum, și sexy – jeansi cu talia joasă și maiou strâmt. Din fericire, încă era puțin băiețoasă.

— Da, Amelia, pot să te ascult un minut, spuse Kate, încercând să nu-și piardă răbdarea.

Judecând după mutra acră a fiicei ei, excursia în Bermude în vacanța de Ziua Recunoștinței pe care Kate tocmai o sugerase era la fel de atractivă ca perspectiva unui weekend petrecut pe scaunul stomatologului.

— Mereu te ascult.

— Vreau să fac următorul semestru la Paris, spuse Kate.

— Paris?

Kate își îngheșuise în geantă laptopul și un snop de hârtii, apoi reîncepuse să-și caute telefonul pe care credea că l-a lăsat pe blat. Își trecuse o mână prin păr în vreme ce Amelia o fixase cu privirea. Părul îi era încă ud, deși ar fi putut să jure că-l uscase.

— Un semestru *întreg?* Parisul e foarte departe.

Deși avea cele mai bune intenții, Kate începuse să se enerveze. Îi părea greu de crezut că Amelia insista să

poarte această discuție când știa că mama ei era deja în întârziere. Uneori, Kate se întreba dacă Amelia nu era un strateg mai bun decât își imagina ea. Îi permisese să facă multe lucruri – să stea afară până târziu, să doarmă la prietene, să meargă la petreceri – pentru că Amelia cerea voie să facă toate acestea când Kate era stresată sau pe fugă. Dar un semestru în Europa era altă poveste. Kate n-avea de gând să cedeze doar pentru că era varianta mai ușoară. Deși ar fi fost. Mult, mult mai ușor.

— Ce contează? spuse Kate, pufnind. Oricum ești plecată mereu.

De obicei, Amelia nu se plângea de programul încărcat al lui Kate. Aceasta presupuse mereu – mai bine zis, sperase – că se întâmpla aşa ceva pentru că singura viață pe care o știa fiica ei era aceea largă o mamă singură, cu o carieră solicitantă. Dar Kate se pregătise mereu pentru momentul în care avea să descopere că fiica ei tot simțea goulurile, în ciuda eforturilor ei uriașe de a le umple cu iubire.

— Amelia, haide, nu-i corect. Și un semestru în străinătate e pentru facultate, nu pentru liceu.

— O să fie educativ.

Kate se uitase la fiica ei, sperând să zarească un lică de glumă în ochii ei. Nu-l găsise. Fata era complet serioasă.

— Amelia, aş vrea să pot chiuli de la întâlnire și să stau să discutăm despre asta, spuse Kate, și chiar asta și-ar fi dorit. Dar chiar nu pot. Putem să vorbim mai mult diseară, când ajung acasă?

— Dar spune pur și simplu da, mamă! strigase Amelia, făcând-o pe Kate să tresără.

Fiica ei nu obișnuia să ridice vocea, mai ales la Kate.

— E foarte ușor, fi atentă: Da. Simplu.

S-a terminat, se gândise Kate. A devenit oficial adolescentă.

de-acum, o să fim una împotriva celeilalte, nu amândouă împotriva lumii.

Din toată cearta lor, cel mai rău era că, în seara aceea, Kate ajunsese acasă prea târziu – din nou târziu, mereu târziu – ca să mai discute despre acel semestru în străinătate. Dar fusese pregătită să o facă atunci când se trezise în dimineața următoare – în acea dimineață. Ba chiar se sculase devreme – deși știa că întâlnirea cu Victor avea să fie una dintre cele mai stresante din toată cariera ei – ca să aibă timp suficient să discute cu Amelia despre Paris. Avea de gând să rămână fermă pe poziții, să zică în continuare *nu*, dar se hotărâse să-i ofere o excursie împreună acolo, de Crăciun. Kate voia și să-și ceară scuze că nu stătuse prea mult pe acasă, mai ales în ultima vreme. Încă reușea să respecte obiceiul de a ieși la cină cu Amelia în serile de vineri și de a vedea un film împreună în fiecare duminică seara. Însă aventurile lor de weekend se împuținaseră simțitor.

De când era Amelia mică, mereu Kate încercase să se asigure că făcea cel puțin o ieșire împreună în fiecare weekend – un spectacol pe Broadway, o expoziție la Met, festivalul florilor de cireș la Grădina Botanică din Brooklyn sau Parada Sirenelor din Coney Island. Dar devenise tot mai greu, din cauza cazului Associated Mutual Bank care deja intrase în metastaze, ca să nu mai zică de programul Ameliei – și hochei pe iarbă, și clubul de limba franceză, și voluntariat, și prieteni. Zilele astea, părea că și ea e mereu pe fugă.

Kate rămase în picioare lângă ușile metroului, studiindu-și imaginea oglindită în geamul alungit, când conductorul robotizat al garniturii vorbi în difuzoare.

— Suntem reținuți momentan din cauza traficului

de pe șina din fața noastră, spuse vocea computerizată. Vă rugăm să aveți răbdare.

Până la urmă, Kate nu mai avusese nicio discuție cu Amelia în acea dimineață; nici despre slujba ei, nici despre Paris sau despre altceva. După atâtea pregătiri și griji, Amelia pur și simplu coborâse pe scară șopâind, toată un zâmbet, și spusese că de fapt nu vrea să meargă la Paris. Acum desigur că răzgândirea asta părea suspectă. Kate tot nu credea că Amelia făcuse ceva atât de grav încât să merite o exmatricularare. Dar având în vedere comportamentul ei haotic din ultimele zile, poate că ceea ce făcuse era, totuși, un pic grav.

Kate se uită din nou la ceas. Întârziase o oră și zece minute. *Rahat*. Era o mamă îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Era prea mult pentru ea să și lucreze, să fie și mamă singură. Nu avea loc de greșală. Existau alte joburi în avocatură care i-ar fi permis mai multă flexibilitate – dar și mai puțini bani, deși ea și Amelia se puteau descurca și cu mult mai puțin. Banii nu erau adeveratul motiv pentru care Kate continua să lucreze acolo, oricum. Îi plăcea jobul și era bună la ce făcea, iar asta îi dădea senzația de putere și siguranță. Succesul – întâi academic, apoi profesional – o făcuse dintotdeauna să se simtă așa: în siguranță. Or, asta nu era puțin lucru, având în vedere că nu apărea niciun cavaler pe cal alb la orizont.

Oricum, Kate nu era pe piață celor care așteaptă să fie salvate. Nu era pe piață, punct. Ieșise la câteva întâlniri de-a lungul anilor, mai mult pentru că simțea că așa trebuie. Prietenele ei insistaseră și ele s-o combine. Dar Kate nu avusese niciodată noroc în relații, nici în liceu, nici la Facultatea de Drept. De fapt, cea mai sănătoasă dintre relațiile ei fusese cu Seth, iar cel mai mare avantaj, acela că el era gay. Înainte de Seth, Kate avusese alți